

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 2/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Františkom Vavračom, Horná 51, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62 Ek 29/2018 z 26. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“, sťažovateľ zrejme omylom uvádza čl. 1 Listiny základných práv a slobôd, pozn.), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 62 Ek 29/2018 z 26. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní pod sp. zn. 62 Ek 29/2018 okresný súd poveril súdneho exekútora JUDr. Jozefa Liščáka vykonaním exekúcie proti sťažovateľovi ako povinnému pre vymoženie sumy 113 625 € a trov exekúcie. Exekučným titulom je notárska zápisnica sp. zn. N142/2014, Nz7060/2014, NCRI 7176/2014 z 24. februára 2014, ktorá bola spísaná notárkou JUDr. Zorou Chudovou, notársky úrad, Dobrianskeho 1498, Vranov nad Topľou.

3. Súdny exekútor predložil okresnému súdu návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie z 15. októbra 2018 spolu s vyjadrením oprávneného zo 7. novembra 2018. V návrhu na zastavenie predmetnej exekúcie sťažovateľ namietol, že notárska zápisnica ako exekučný titul je postavená na absolútne neplatnom právnom úkone, ktorým je dodatok č. 1 z 24. februára 2014 (ďalej len „dodatok č. 1“) k zmluve o prevode obchodného podielu uzatvorenej 21. novembra 2012 (ďalej len „zmluva“) z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Sťažovateľ tiež tvrdil, že na uzatvorení dodatku č. 1 trval oprávnený, ktorý tak ignoroval úplnosť, konečnosť a bezodplatnosť zmluvy. Dodatkom č. 1 k zmluve sa táto zmenila z bezodplatnej na odplatnú, pričom cena obchodného podielu bola dojednaná v sume 263 000 €. Na naliehanie oprávneného sťažovateľ urobil vyhlásenie vo forme notárskej zápisnice, kde uznal dlh na základe dodatku č. 1 k zmluve. Sťažovateľ poukázal na to, že absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona a od počiatku (*ex tunc*) bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovolal. Právne účinky, t. j. práva a povinnosti k absolútne neplatnému právnomu úkonu, preto nevzniknú.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 62 Ek 29/2018 z 28. novembra 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže nebol zistený žiadny zo zákonných dôvodov, ktorý by odôvodňoval zastavenie predmetnej exekúcie (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku).

5. Okresný súd dôvodil najmä skutočnosťou, že po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom považoval za nesporne preukázané, že ku dňu začatia exekúcie sťažovateľ neuhradil celý dlh oprávnenému, a teda, že konanie sa začalo dôvodne. Skonštatoval, že exekučným titulom je predmetná notárska zápisnica a v tomto kontexte poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 8/2018 z 23. januára 2018. Dodal, že povinný v notárskej zápisnici uznal svoj dlh voči oprávnenému, čo sa týka dôvodu aj výšky, a výslovne v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku vyhlásil, že v prípade, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, súhlasí s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a s exekúciou na podklade notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom na celý jeho nehnuteľný a hnutel'ný majetok a iné majetkové hodnoty. Ak povinný namieta, že na naliehanie urobil vyhlásenie vo forme notárskej zápisnice, kde uznáva dlh na základe dodatku č. 1 k zmluve, ktorý je podľa jeho názoru absolútne neplatným právnym úkonom, potom ide o také skutočnosti (určitosť, vážnosť prejavu vôle pri právnom úkone, platnosť zmluvy a jej dodatku), ktoré exekučný súd v exekučnom konaní posudzovať nemôže. Exekučný súd sa zaoberá iba formálnymi a materiálnymi predpokladmi spôsobilosti notárskej zápisnice ako vykonateľného exekučného titulu.

6. Proti uzneseniu okresného súdu z 28. novembra 2018 podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej znova poukázal na absolútnu neplatnosť dodatku č. 1 k zmluve, ktorú súd (v obsadení vyšším súdnym úradníkom) nepreskúmal, čo považoval za nesprávny a nezákonný postup okresného súdu. Sťažovateľ zastával názor, že absolútna neplatnosť je takou vadou právneho úkonu, ktorá musí byť zo zákona vždy skúmaná. Sťažovateľ tvrdil,

že v niektorých prípadoch sa exekučný súd musí zaoberať okrem formálnych náležitostí aj hmotnoprávnou povahou dôvodu vzniku notárskej zápisnice ako exekučného titulu a v tejto súvislosti poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13. júla 2000. V závere podanej sťažnosti sa sťažovateľ tiež zaoberal možnosťami domáhania sa svojej ochrany v sporovom konaní, pričom trval na tom, že výnimočne ochranu jeho práv musí zabezpečiť exekučný súd.

7. Napadnutým uznesením okresného súdu bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa. Okresný súd (konajúci zákonným sudcom) v odôvodnení uviedol, že vyšší súdny úradník správne poukázal na rozsah preskúmvacej činnosti exekučného súdu, ak je exekučným titulom notárska zápisnica. Exekučný súd preskúmava predovšetkým všetky základné náležitosti notárskej zápisnice vyplývajúce z § 45 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, najmä, či povinná osoba vyjadrila súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, materiálnu a formálnu vykonateľnosť notárskej zápisnice a či v súlade s § 53 ods. 3 písm. h) Exekučného poriadku záväzok obsiahnutý v notárskej zápisnici neodporuje zákonu alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi. Práve súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je jej najdôležitejšou náležitosťou. Bez súhlasu povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice by nebola notárska zápisnica exekučným titulom.

8. Pokiaľ ide o vykonateľnosť notárskej zápisnice, okresný súd uviedol, že *«exekučný súd skúma formálnu a materiálnu stránku jej vykonateľnosti. Formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice v zmysle § 47 Notárskeho poriadku a materiálna stránka spočíva v dodržaní náležitostí v zmysle § 45 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku. Preskúvanie rozporu záväzku, ktorý je obsahom notárskej zápisnice so zákonom alebo s dobrými mravmi znamená, vecný prieskum notárskej zápisnice spočívajúci v skúmaní toho, či na konkrétnu povinnosť vyplývajúcu zo záväzkového vzťahu, ktorej plnenie má byť vymáhaným nárokom v exekúcii, je daný nárok v hmotnom práve alebo nie (rozpor so zákonom), alebo či nie je táto povinnosť v rozpore so všeobecne zachovávanými a uznávanými morálnymi a etickými pravidlami správania sa ľudí v demokratickej spoločnosti (rozpor s dobrými mravmi). V uvedenom smere súd chápe aj „tie princípy*

zákonnej alebo ústavnej hodnoty, na ktorých je potrebné bezpodmienečne trvať“, na ktoré poukazoval Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13. júla 2000, na ktorý sa odvolával povinný.».

9. Okresný súd považoval za účelové tvrdenie sťažovateľa o absolútne neplatnom právnom úkone (dohoda č. 1 k zmluve) vo forme dodatku k zmluve, pretože záväzkovoprávny vzťah možno meniť na základe dohody aj formou dodatku, čo nemožno považovať za postup v rozpore so zákonom, na základe ktorého by vznikol (absolútne ani relatívne) neplatný právny úkon, a ani nie je v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti uzavrel, že *„vôľu zmluvných strán zmeniť zmluvné podmienky, na ktorých sa vzájomne dohodli, nemožno obmedziť zákonom. Ak zmluvné strany prejavia vôľu zmeniť niektoré z predtým dohodnutých zmluvných podmienok písomne uzatvorenej zmluvy, urobia tak dodatkom vyhotoveným v písomnej podobe, ktorý podpíšu a pravosť podpisov overia u notára, potom súd takúto ich dohodu považuje za jasnú, určitú, zrozumiteľnú a dostatočne preukázanú. Súd preto, vychádzajúc z princípu zmluvnej voľnosti a princípu záväznosti zmlúv v súkromnom práve, mal za to, že išlo o slobodný, vážny a zrozumiteľný prejav vôle obidvoch účastníkov zmluvy, pričom ak by povinný nemal v úmysle urobiť takýto prejav vôle, nebolo jeho povinnosťou ho urobiť. Súd nemal nijako preukázaný opak.“.*

10. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ okrem iného poukázal na to, že na základe pôvodnej zmluvy o prevode obchodného podielu sa stal jediným vlastníkom obchodného podielu v obchodnej spoločnosti. Podľa jeho názoru *„dodatok č. 1 zásadne poprel moje postavenie účastníka, ktoré som pôvodnou zmluvou nadobudol (objektívne získal), čo vzhľadom na elementárny charakter prevodných dispozícií je z podstaty vylúčené. Takýto dodatok nebolo možné napriek všeobecnému princípu zmluvnej voľnosti uzavrieť lebo dodatok je prostriedok na istú zmenu obsahu pôvodného záväzku a je možné z hľadiska zmluvnej voľnosti uzavrieť len vtedy, ak sa môže relevantne existujúci záväzok zmeniť. Ak záväzok je zavŕšený a znamená zásadne iné postavenie nadobúdateľa, z ktorého sa stáva vlastníkom veci alebo práva, tak v tomto inom právnom postavení nie je prípustné aby došlo k zmene pôvodného záväzku, a to právnotechnicky formou dodatku. Dodatok má ako prostriedok možnosť meniť obsah pôvodného záväzku ako vyššie uvádzam ale ak vykonanie*

záväzku znamená kvalitatívnu zmenu postavenia účastníka tak zmena dodatkom v tomto prípade je neprípustná. Obsah záväzku týmto definuje moje postavenie v budúcich vzťahoch a toto moje postavenie musí byť rešpektované vo všetkých do úvahy pripadajúcich dispozíciách v súlade s princípom zmluvnej voľnosti. Akákoľvek dispozícia v tejto fáze je mojou dispozíciou ako vlastníka obchodného podielu a táto musí vychádzať z tohto môjho hmotnoprávneho postavenia. V dodatku č. 1 som bol nadobúdateľ po završení pôvodnej zmluvy o prevode obchodného podielu a už môžem byť len prevodca a toto postavenie dodatok nie len že nerešpektuje ale ho vylučuje.“.

11. Sťažovateľ tiež namietal, že okresný súd mu nedoručil vyjadrenie oprávneného k jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 28. novembra 2018. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že vo vzťahu vyššieho súdneho úradníka a sudcu ide o opravné konanie a zároveň poukázal na § 373 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ zároveň uviedol, že v „*komentári civilný sporový poriadok, C.H.BECK, 2016, Števček... Baricová a kol. na strane 1257 marginálna poznámka 4 ods. 3 sa uvádza, že v prípade nemeritórneho rozhodnutia sa na vyjadrenie k odvolaniu nevyzýva... Toto samozrejme nebráni protistrane vyjadriť sa relevantným spôsobom k podanému odvolaniu. Takéto vyjadrenie doručí súd prvej inštancie alebo odvolací súd ostatným subjektom v zmysle druhej vety § 374 ods. 3 CSP keďže riadne doručenie prvého vyjadrenie k odvolaniu je vždy nevyhnutné považovať za potrebné na zachovanie práva na spravodlivý proces. Mne súd takéto vyjadrenie nedoručil.“.*

12. Na základe už uvedeného sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 uvedených práv napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľ ďalej žiada zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Okrem toho sa sťažovateľ domáha náhrady trov konania v sume 346,26 €.

13. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra

2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý v roku 2021 rozhoduje v zložení Libor Duľa (predseda senátu), Miroslav Duriš a Ladislav Duditš (členovia senátu).

II.

Relevantná právna úprava

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

21. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

22. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu v bode 1 označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

23.1 Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

23.2 Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého súdu a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

24. Zo stabilizovanej judikatúry vyplýva aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

25. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

26. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

27. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označených práv, ktorých porušenie sa namieta.

28. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na závery vyššieho súdneho úradníka, ktorými odôvodňoval zamietnutie návrhu na zastavenie exekúcie, a na nich nadväzujúc zároveň reagoval na ďalšie námietky sťažovateľa predstreté v jeho sťažnosti. Ústavný súd preto konštatuje, že okresný súd jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadril dôvody odmietnutia sťažnosti sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu právny záver okresného súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

29. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

30. V súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

31. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva záver, že zásadne neprichádza do úvahy, aby bol všeobecný súd sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Táto súvzťažnosť

vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo.

32. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho vyplýva, že tu niet takého konania označeného porušovateľa, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

33. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 23).

III.B K námietke sťažovateľa uvedenej v bode 11

34. Ústavný súd konštatuje, že uplatnenie jeho právomoci je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde).

35. Podľa názoru ústavného súdu ústavná sťažnosť v tejto časti, aj keď je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, neobsahuje žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu týkajúcu sa namietaného porušenia práva na spravodlivý proces vo vzťahu k nedoručeniu vyjadrenia oprávneného k sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 28. novembra 2018. Sťažovateľ k tejto námietke poukázal len na § 373 ods. 1 Civilného sporového poriadku a na komentár k Civilnému sporovému poriadku bez toho, aby svoju úvahu teda ďalej rozvinul do argumentácie majúcej ústavnoprávnu povahu. Ústavný súd dodáva, že toto ustanovenie sa uplatňuje v odvolacom konaní, z tohto dôvodu preto ústavná sťažnosť sťažovateľa

nesplňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d), resp. § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

36. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

37. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

38. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Libor DULÁ
predseda senátu